

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **CET 21, spol. s r. o.**, se sídlem Kříženeckého nám. 1078/5, Praha 5, zastoupené JUDr. Vladimírem Kroupou, advokátem se sídlem Zavadilova 1925/15, Praha 6, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 31. 7. 2012, čj. LOJ/2836/2012, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 1. 2013, čj. 10 A 166/2012 – 42,

t a k t o :

- I.** V řízení **s e p o k r a č u j e .**
- II.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- III.** Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV.** Žalované **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1. Rozhodnutím ze dne 31. 7. 2012, čj. LOJ/2836/2012, žalovaná uložila žalobkyni pokutu ve výši 100 000 Kč za porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysílání“). Odvysíláním pořadu Hranice (2) dne 6. 12. 2011 v 16:10 hodin na programu NOVA Cinema žalobkyně porušila povinnost nezařazovat do vysílání v době od 6:00 do 22:00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých.

II.

2. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalované žalobou u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 24. 1. 2013, čj. 10 A 166/2012 – 42, zamítl. Rozsudek městského soudu je stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí správních soudů dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost zcela odkazuje.

III.

3. Žalobkyně (stěžovatelka) brojila proti rozsudku městského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

4. Městský soud podle stěžovatelky pochybil, pokud neshledal nezákonnost rozhodnutí žalované způsobenou chybějícím odkazem na § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání ve výroku (§ 68 odst. 2 správního řádu).

5. Dále stěžovatelka namítla, že žalovaná nesplnila podmínku předchozího upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání. Jednání popsaná žalovanou v předchozích rozhodnutích o uložení pokuty nevykazovala ve všech podstatných rysech znaky jako jednání, za které byla stěžovatelce uložena sankce v posuzované věci. Stěžovatelce bylo známo, že otázkou splnění povinnosti předchozího upozornění se bude zabývat rozšířený senát, přiklonila se však k názoru, že upozornění se musí vztahovat k těmž skutku, tj. k těmž pořadu.

6. Stěžovatelka setrvala na námitce, že porušení zákonných povinností je třeba posuzovat pro každý program provozovaný shodným provozovatelem samostatně, protože každý program je provozován na základě zvláštní licence. Opačný výklad by vedl k závěru, že opakované porušení povinností podle § 63 odst. 1 písm. b) a c) zákona o vysílání by bylo posuzováno souhrnně bez ohledu na program, na kterém k porušení povinností došlo. Provozovateli by tedy byla odňata licence k provozování programu, na kterém došlo k porušení povinností či licenčních podmínek, i pokud by k předchozímu porušení došlo na jiném jím provozovaném programu. Z výrazu „daný konkrétní provozovatel“ uvedeného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, čj. 6 As 26/2010 – 101, č. 2632/2012 Sb. NSS, nelze dovodit, že správní delikty mají být posuzovány společně pro všechny programy provozované týmž provozovatelem na základě samostatných licencí.

7. Čas vysílání pořadu v rámci rozmezí 6:00 až 22:00 hod., stejně jako zasazení vytýkaných scén do kontextu celého pořadu mají podle stěžovatelky vliv na naplnění materiální stránky správního deliktu. Pořad jako celek ani jeho jednotlivé scény nebyly způsobily ohrozit vývoj dětí a mladistvých, zejména s ohledem na počet závadných scén, délku jejich trvání, vyznění těchto scén v kontextu děje a vysílání pořadu v podvečerních hodinách. Záběry v pořadu byly realistické, ale ne natolik, aby šokovaly dětského diváka. Podle stěžovatelky nebyla naplněna materiální stránka vytčeného deliktu. K prokázání svých tvrzení stěžovatelka navrhla provedení důkazu zvukově-obrazovým záznamem pořadu.

8. Stěžovatelka vytkla městskému soudu nesprávné vypořádání námítky týkající se odůvodnění výše pokuty. Při hodnocení zákonných kritérií pro stanovení výše pokuty je třeba i v případě ohrožovacího deliktu zohlednit zasažení divácké veřejnosti pořadem alespoň na základě obecně známých údajů o sledovanosti příslušného programu, nikoliv pouze možný zásah daný rozsahem příjmu televizního signálu. Žalovaná nedostatečně zhodnotila zákonná kritéria pro stanovení výše pokuty a nezohlednila faktickou sledovanost předmětného pořadu či programu NOVA. Uvedla pouze, že za rozhodná kritéria považuje závažnost věci a míru zavinění, nezdůvodnila však, v čem spatřuje jejich význam pro uložení pokuty.

9. Žalovaná uložila pokutu ve zcela zjevně nepřiměřené výši, čímž porušila zásadu proporcionality. Za identický správní delikt spočívající v odvysílání pořadů uvedených v napadeném rozhodnutí na program NOVA v souvislosti s předchozím upozorněním žalovaná uložila stěžovatelce pokuty ve výši 100 000 Kč a 200 000 Kč, přestože program NOVA má několikanásobně vyšší sledovanost než program Nova Cinema a přestože zmíněné pořady byly ve dvou případech vysílány v dopoledních hodinách.

10. Závěrem stěžovatelka namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Městský soud neobjasnil, proč zaujal jiný právní názor než Nejvyšší správní soud, jehož judikaturu stěžovatelka zmínila ve třetí a čtvrté žalobní námitce. Městský soud se nevypořádal ani s námitkou, že žalovaná obecně hodnotila postavení stěžovatelky jako subjektu působícího na mediálním trhu, nikoliv pouze zasažení divácké veřejnosti konkrétním pořadem.

IV.

11. Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že vizuální rozdělení výroku sloužící výhradně pro přehlednost nemohlo založit nezákonnost správního rozhodnutí jako celku. Ve vztahu k námitce nesplnění povinnosti předchozího upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání odkázala na napadený rozsudek a usnesení rozšířeného senátu čj. 6 As 26/2010 – 101. Stěžovatelka se mylila, pokud se domnívala, že výraz „*v podstatných rysech*“ znamená naprostou identitu scén, tj. premiérové odvysílání s reprízovaným odvysíláním.

12. Popis kritérií pro stanovení výše sankce byl logický a přezkoumatelný. Žalovaná zdůraznila, že nemá povinnost zjišťovat údaje o sledovanosti od účastníka řízení nebo samoregulační organizace. Zákon o vysílání neurčuje, jak má žalovaná hodnotit jednotlivá kritéria nebo co má být jejich obsahem. Žalovaná nesouhlasila s námitkou porušení zásady proporcionality při ukládání pokuty. Každé správní řízení musí být posuzováno individuálně. Jednotlivá kritéria v různých případech mohou mít s ohledem na skutkové okolnosti různý vliv na výši sankce. Ve vztahu ke zbývajícím námitkám žalovaná odkázala na své rozhodnutí a napadený rozsudek.

V.1

13. Nejvyšší správní soud se při předběžném posouzení kasační stížnosti zabýval otázkou, zda v posuzované věci byla naplněna podmínka stanovená v § 59 odst. 1 zákona o vysílání. Osmý senát posuzoval obdobnou námitku již ve věci sp. zn. 8 As 85/2012, přičemž z důvodu existence rozporné judikatury předložil podle § 17 s. ř. s. rozšířenému senátu otázku, jaká konkrétní kritéria musí splnit upozornění vydané žalovanou, aby mohlo být podkladem pro uložení sankce za navazující jednání (usnesení ze dne 8. 2. 2013, čj. 8 As 85/2012 – 47).

14. Výsledek řízení před rozšířeným senátem byl podstatný i pro rozhodnutí nyní posuzované věci, soud proto přerušil řízení podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. usnesením ze dne 7. 8. 2013, čj. 8 As 16/2013 – 35.

15. Rozšířený senát rozhodl usnesením ze dne 14. 7. 2014, čj. 8 As 85/2012 – 88.

16. V posuzované věci vyvstala dále otázka, zda napadené správní rozhodnutí odpovídalo požadavkům § 68 odst. 2 správního řádu, neobsahoval-li jeho výrok odkaz na § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání, podle kterého žalovaná uložila stěžovatelce pokutu. Tento odkaz byl uveden pouze v „*záblaví*“ napadeného rozhodnutí. Osmý senát posuzoval obdobnou otázku již ve věci sp. zn. 8 As 141/2012 a protože k ní zaujal odlišný postoj od dosavadní judikatury, předložil věc k posouzení rozšířenému senátu podle § 17 s. ř. s.

17. Rozšířený senát rozhodl usnesením ze dne 14. 7. 2015, čj. 8 As 141/2012 – 57.

18. S ohledem na skutečnost, že rozšířený senát již zodpověděl obě otázky, o nichž osmý senát neměl pravomoc sám rozhodnout, soud rozhodl výrokem I. tohoto rozsudku v souladu s § 48 odst. 5 s. ř. s. o pokračování v řízení.

V.2

19. Dále Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

20. Kasační stížnost není důvodná.

Předchozí upozornění

21. Rozšířený senát v usnesení čj. 8 As 85/2012 – 88 uzavřel, že upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání je způsobilým podkladem pro uložení sankce za následná porušení zákona, pokud je s ohledem na obsah upozornění zřejmé, že následné porušení je svými skutkovými okolnostmi typově obdobné tomu, na jehož závadnost již byl provozovatel upozorněn, a je i shodně právně kvalifikováno. Rozšířený senát připustil, že tento výklad může vést v některých hraničních případech k obtížím při posouzení, zda je určité porušení zákona „*krýto*“ předchozím upozorněním v obdobné věci. Při jejich řešení je namístě celkový pohled na povahu pořadu, na účel jeho vysílání a na porušené povinnosti. Na plné odůvodnění předmětného usnesení soud pro stručnost plně odkazuje.

22. V nyní posuzované věci byla podle žalované podmínka předchozího upozornění naplněna uložení sankcí za porušení povinnosti stanovené v § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání odvysíláním pořadů: (1) Hlava v oblacích (rozhodnutí ze dne 2. 6. 2009, čj. hol/4803/09), který obsahoval scény násilí a sexu, (2) Kriminálka New York II-1 (rozhodnutí ze dne 4. 8. 2010, čj. BUR/3893/2010), který obsahoval výjevy násilí a realistické až naturalistické záběry zkoumání mrtvých těl a jejich částí, a (3) Unesený (rozhodnutí ze dne 2. 8. 2011, čj. RUD/2713/2011), který obsahoval výjevy věznění a mučení, vraždu ženy, bití a násilí. Ve všech případech se jednalo o scény způsobivé ohrozit psychický a mravní vývoj dětí a mladistvých.

23. Nejvyšší správní soud nepochyboval, že uvedenými rozhodnutími byla naplněna podmínka předchozího upozornění na porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání. Skutkové okolnosti těchto případů byly obdobné jako v nyní posuzované věci – stěžovatelka odvysílala v době od 6:00 do 22:00 hodin pořady obsahující scény, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých (zejména záběry mrtvol a jejich zkoumání patologem). Obdobná byla i povaha pořadů – v nyní posuzované věci se jednalo o jeden z dílů kriminálního seriálu, v předchozích rozhodnutích byly předmětem posouzení rovněž díly kriminálního seriálu (Kriminálka New York II a Unesený) a film, resp. thriller (Hlava v oblacích). Popsaná jednání porušovala shodnou právní povinnost stanovenou v § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání. Nyní vytykané jednání je obsahově podřaditelné pod vymezení porušení povinnosti obsažené v upozornění, které bylo v minulosti ve vztahu ke stěžovatelce vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu čj. 8 As 85/2012 – 88, odst. 34).

24. Podmínky účinnosti předchozího upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání byly proto v posuzované věci naplněny. Stěžovatelka na základě předchozích rozhodnutí o uložení sankce musela vědět, jaká jednání žalovaná považuje za závadná, a že odvysíláním pořadu obsahujícího násilné scény obdobné těm, na jejichž závadnost již byla upozorněna, v době od 6:00 do 22:00 hodin porušuje svoji zákonnou povinnost a dopouští se deliktního jednání.

25. Soud nepřisvědčil ani námitce, že předchozí upozornění zmíněná žalovanou v napadeném rozhodnutí byla neúčinná, protože se vztahovala k pořadům odvysílaným na jiném programu stěžovatelky. K této otázce se soud již vyjádřil např. v rozsudku ze dne 23. 12. 2013, čj. 8 As 83/2013 – 39, podle kterého „*žalovaná je povinna upozornit provozovatele vysílání ve smyslu § 59 odst. 1 zákona o vysílání ve dvou případech, a to pokud porušuje podmínky udělené licence nebo povinnosti stanovené zákonem o vysílání. Je nepochybné, že v prvně jmenovaném případě, tj. v případě porušení podmínek licence, se předchozí upozornění musí vztahovat na porušení podmínek těžké licence. Porušení podmínek licence úzce souvisí pouze s určitou licencí, je proto žádoucí, aby provozovatel vysílání byl sankcionován za porušení podmínek určité licence pouze v případě, že byl upozorněn na porušení podmínek těžké licence již v minulosti. V případě druhém, tj. při porušení povinností stanovených zákonem o vysílání, je situace odlišná. V tomto případě totiž provozovatel vysílání porušuje povinnost, která mu vyplývá přímo ze zákona (nikoliv z určité licence). Jedná se o obecnou povinnost, která se váže k provozovateli vysílání, nikoliv k jednotlivým licencím či programům.*

Provozovatel ji proto musí plnit v rámci všech svých licencí. [...] Lze tedy uzavřít, že regulátor splní podmínku pro uložení sankce stanovenou v § 59 odst. 1 zákona o vysílání i tehdy, pokud se předchozí upozornění na porušení zákonné povinnosti vztahovalo k jinému programu téhož provozovatele (provozovanému na základě odlišné licence). Je totiž nepochybné, že provozovatel vysílání si je vědom protiprávnosti určitého jednání, pokud byl na jeho závadnost, zejména s mírou totožnosti jako v nyní posuzované věci, již v minulosti upozorněn.“

26. Povinnost nezařazovat v době od 6:00 do 22:00 hodin do vysílání pořady, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých, vyplývá přímo ze zákona o vysílání [§ 32 odst. 1 písm. g)], nikoliv pouze z licence udělené provozovateli vysílání pro konkrétní program. Provozovatel vysílání je povinen dodržovat tuto povinnost ve vztahu ke všem svým programům, resp. licencím. Skutečnost, že se předchozí upozornění vztahovala k pořadům vysílaným stěžovatelkou na jiném jejím programu, proto nebránila splnění podmínek § 59 odst. 1 zákona o vysílání. Jak ostatně výstižně poznamenal městský soud, výklad zastávaný stěžovatelkou by vedl k absurdním důsledkům, neboť by umožňoval provozovateli vysílání, který již byl upozorněn na nevhodné zařazení určitého pořadu do časového pásma 6:00 až 22:00, beztrestně vysílat předmětný pořad i v zakázaném čase pouze přesunutím na jiný svůj program.

27. Pro úplnost soud doplňuje, že se nezabýval námitkou týkající se tvrzeného vlivu výkladu § 59 odst. 1 zákona o vysílání na aplikaci § 63 odst. 1 písm. b) a c) téhož zákona. Tato ustanovení nedopadají na posuzovanou věc, uvedená námitka je proto pouze hypotetická (srov. rozsudek čj. 8 As 83/2013 – 39).

Náležitosti výroku podle § 68 odst. 2 správního řádu

28. Rozšířený senát v usnesení čj. 8 As 141/2012 – 57 uzavřel, že povinnost správního orgánu uvést ve výrokové části rozhodnutí ustanovení právního předpisu, podle něhož rozhodl (§ 68 odst. 2 správního řádu), je splněna i tehdy, pokud je příslušné ustanovení právního předpisu uvedeno v tzv. návěti (záhlaví) rozhodnutí, které je třeba pokládat za součást výrokové části rozhodnutí. Na plné odůvodnění tohoto usnesení soud pro stručnost plně odkazuje.

29. Rozhodnutí žalované vyhovuje požadavkům stanoveným rozšířeným senátem. Uvedení rozhodných ustanovení zákona o vysílání v záhlaví, které tvořilo výrokovou část napadeného rozhodnutí, nezpůsobilo nezákonnost rozhodnutí jako celku a nevedlo k jeho nesrozumitelnosti nebo nepřezkoumatelnosti. Z předmětného rozhodnutí je naopak jednoznačně seznatelné, jaký byl předmět správního řízení, jakým způsobem o něm bylo rozhodnuto a podle jakých právních ustanovení.

Čas vysílání pořadu, hodnocení pořadu

30. Nejvyšší správní soud přisvědčil městskému soudu, že povinnost provozovatele vysílání stanovená v § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání se vztahuje na celou dobu od 6:00 do 22:00 hodin, aniž by zákon rozlišoval v rámci této doby jednotlivé časové úseky, které by ohrožovaly chráněnou skupinu diváků s větší či menší intenzitou.

31. Časové hledisko může za určitých skutkových okolností hrát roli z hlediska naplnění materiální stránky správního deliktu. Tento závěr ostatně Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 15. 3. 2011, čj. 8 As 79/2010 – 84, jehož se stěžovatelka dovolávala. Skutkové okolnosti citovaného rozsudku však byly odlišné od nyní posuzované věci. Tehdy byl sporný pořad odvysílán krátce před desátou hodinou večerní (od 21:20 hodin), soud proto přisvědčil stěžovateli, že časové hledisko mohlo mít vliv na posouzení materiální stránky deliktu.

32. V nyní posuzované věci byl pořad odvysílán od 16:10 hodin, tj. v čase, který zjevně není blízký desáté hodině večerní, ale kdy lze naopak důvodně předpokládat, že děti a mladiství mohou být u televizních obrazovek. Čas vysílání posuzovaného pořadu proto nemohl

mít v kontextu nyní řešené věci vliv na závěr o naplnění znaků předmětného deliktu (obdobně srov. rozsudek ze dne 28. 12. 2011, čj. 8 As 80/2011 – 82).

33. Dále stěžovatelka nedůvodně vytkla městskému soudu, že nesouhlasil s její námitkou, podle níž jednotlivé scény nebyly způsobilé ohrozit vývoj dětí a mladistvých, pokud by byly posuzovány v celkovém kontextu. Městský soud se vypořádal s žalobní námitkou řádně. Krátce popsal podstatu závadných scén a vyjádřil, jaké dopady mohly mít takové scény na dětského diváka. Předmětný pořad obsahoval řadu děsivých a nevhodných scén, které nepochybně byly i v kontextu celého děje pořadu způsobilé ohrozit zejména psychický a mravní vývoj dětí a mladistvých. Nadto, zákon o vysílání chrání i dětské a mladistvé diváky, kteří shlédnou pouze část pořadu. Stěžovatelka omezila svou kasační námitku na prostý nesouhlas s popsány závěry městského soudu a zopakovala žalobní argumentaci. Skutečnost, že se stěžovatelka s důvody rozsudku neztotožňuje, ovšem neznamená, že tyto důvody nejsou dostatečné pro závěr, k němuž městský soud dospěl.

34. Nejvyšší správní soud nevyhověl návrhu stěžovatelky na provedení důkazu zvukově-obrazovým záznamem pořadu. Z obsahu správního i soudního spisu je zřejmé, že žalovaná a městský soud záznam shlédly a řádně zhodnotily, v čem spočívá závadnost vytčených scén. V kasační stížnosti stěžovatelka nevnesla proti jejich hodnocení žádné konkrétní námitky, soud proto považoval provedení navrhovaného důkazu v řízení o kasační stížnosti za nadbytečné.

Stanovení výše pokuty

35. Nejvyšší správní soud nepřisvědčil stěžovateli, že napadené správní rozhodnutí bylo nezákonné, protože žalovaná nezohlednila faktickou sledovanost předmětného pořadu nebo programu NOVA, ale pouze celoplošnost vysílání stěžovatelky.

36. Postavení provozovatele vysílání na mediálním trhu je jedním z kritérií pro ukládání pokuty podle § 61 odst. 2 zákona o vysílání. O tomto postavení nepochybně vypovídá nejen velikost provozovatele z hlediska pokrytí obyvatelstva, ale i sledovanost jeho vysílání (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2007, čj. 1 As 10/2007 – 123, nebo ze dne 16. 8. 2012, čj. 8 As 111/2011 – 89). V tomto ohledu je proto třeba částečně korigovat názor městského soudu, že žalovaná nebyla povinna zkoumat sledovanost konkrétního pořadu, protože se jednalo o ohrožovací delikt.

37. Zohlednění míry sledovanosti posuzovaného pořadu (příp. programu) může přispět k pečlivějšímu zhodnocení kritéria postavení provozovatele vysílání na mediálním trhu a dosahu závadného vysílání. Pokud tak ovšem žalovaná nepostupovala, nelze bez dalšího uzavřít, že se dopustila nezákonnosti při stanovení výše uložené pokuty. V případě chybějící úvahy o některém z dílčích kritérií nebo jeho neúplném vyhodnocení je nezbytné zkoumat, zda jde o natolik významný nedostatek odůvodnění, že by mohl způsobit nepřezkoumatelnost správní úvahy jako celku (srov. např. rozsudek ze dne 10. 7. 2008, čj. 4 As 38/2007 – 122).

38. Takové pochybení žalované Nejvyšší správní soud neshledal a stěžovatelka ani neupřesnila, v čem spatřovala nedostatky v hodnocení ostatních kritérií, na základě nichž byla pokuta uložena. Ostatně již městský soud uzavřel, že stěžovatelka namítla pouze obecně, že považuje úvahu žalované o stanovení výše pokuty za nedostatečnou, aniž by upřesnila, co v této úvaze postrádá (s výjimkou výše zmíněného hodnocení sledovanosti), nebo s čím konkrétně polemizuje. Stěžovatelka ani v kasační stížnosti námitku neupřesnila a závěr městského soudu účinně nezpochybnila.

39. V této souvislosti soud podotýká, že stěžovatelka se dovolává nezohlednění kritéria, jehož řádné zhodnocení žalované sama odepřela. Ze správního spisu vyplývá, že se žalovaná pokusila zjistit údaj o sledovanosti u Asociace televizních organizací. Ta jí ovšem neposkytla

požadovanou informaci s ohledem na nesouhlas samotné stěžovatelky. Byť žalovaná mohla zohlednit údaje o sledovanosti zveřejňované na webových stránkách Asociace televizních organizací (www.ato.cz; žalovaná tak učinila např. v rozhodnutí ze dne 8. 12. 2012, čj. RUD/4517/2012; viz řízení vedené před Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 8 As 83/2013), námitka stěžovatelky vztahující se právě jen k nezohlednění kritéria sledovanosti (k ostatním kritériím pro stanovení pokuty stěžovatelka konkrétní námitky neuplatnila) se jeví za popsané situace jako účelová.

40. Ve shodě s městským soudem proto Nejvyšší správní soud uzavřel, že odůvodnění výše pokuty bylo ve svém celku srozumitelné a logické a jednoznačně vysvětlilo, jaké důvody vedly žalovanou k uložení pokuty v konkrétní výši. V této souvislosti soud podotýká, že stěžovatelce byla uložena pokuta na samé spodní hranici zákonného rozpětí (1 % horní hranice sazby), přičemž o spáchání deliktu nemá soud pochyb.

41. Žalovaná řádně zohlednila jednotlivá zákonná kritéria a upřesnila, že za rozhodující pro konkrétní výši sankce považovala závažnost věci (pořad působí drasticky a násilně, zejména u mladších dětí může vyvolat nežádoucí psychické jevy a je schopen snížit práh citlivosti při vnímání násilí; stěžovatelka sama odkázala na hodnocení nizozemského labelingového systému, podle kterého je pořad nevhodný pro osoby mladší 12 let, byla si proto nepochybně vědoma nevhodnosti zařazení pořadu v daném čase) a míru zavinění (vědomé a úmyslné porušení zákona). Proti hodnocení předmětných kritérií stěžovatelka nevznesla v kasační stížnosti námitky.

42. Nejvyšší správní soud souhlasil s městským soudem, že pokuta uložená výši pouze 1 % horní hranice sazby, tedy na samé spodní hranici zákonného rozpětí, nebyla nepřiměřená vzhledem ke skutkovým okolnostem, povaze a závažnosti deliktu. Uložená sankce musí pro pachatele představovat negativní důsledek jeho protiprávního jednání a odrážet závažnost a společenskou nebezpečnost spáchaného deliktu, neboť jedině tak může mít požadovaný represivní i výchovný účinek.

43. Stanovení výše pokuty závisí na správním uvážení správního orgánu, kterému zákon poskytuje ve stanovených hranicích volný prostor k úvaze a rozhodnutí. Z povahy rozhodnutí učiněného na základě správního uvážení plyne i omezený rozsah soudního přezkumu uložené sankce (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, čj. 6 A 96/2000 – 62, č. 225/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 3. 4. 2012, čj. 1 Afs 1/2012 – 36, č. 2671/2012 Sb. NSS). Pro úspěšné uplatnění námitek v rámci § 78 odst. 1 nebo 2 s. ř. s. by bylo nutné, aby pokuta byla uložena ve zjevně nepřiměřené výši a aby žalobce toto své tvrzení řádně doložil (blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, čj. 8 Afs 25/2012 – 351, odst. 330 a násl.).

44. Tvrzení o zjevné nepřiměřenosti stěžovatelka nijak nedoložila, ani nevytkla závěrům městského soudu konkrétní vady. Zopakovala pouze žalobní argumentaci, v níž zdůraznila kritérium sledovanosti (k tomuto kritériu viz výše odst. 35 a násl.). Řízení o kasační stížnosti ovšem není pokračováním řízení o žalobě, ale mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského (městského) soudu, stěžovatel proto má povinnost uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené krajským soudem (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2008, čj. 7 Afs 40/2007 – 111, č. 1827/2009 Sb. NSS, nebo čj. 8 Afs 25/2012 – 351, odst. 336).

Nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu

45. Stěžovatelka nedůvodně vytkla městskému soudu nevypořádání námítky, že žalovaná nehodnotila zasažení divácké veřejnosti konkrétním pořadem (sledovanost), ale pouze postavení stěžovatelky na mediálním trhu. O nedůvodnosti této námítky svědčí již samotná argumentace stěžovatelky v kasační stížnosti, která s názorem městského soudu na tuto otázku polemizovala

(viz výše odst. 8 a odst. 35 a násl.). Názor městského soudu jí byl tedy nepochybně znám. Tvrzení, že se městský soud k této námitce nevyjádřil, bylo proto zjevně nedůvodné.

46. Rozsudek městského soudu nebyl nepřezkoumatelný ani z toho důvodu, že by městský soud neobjasnil, proč se odchýlil od judikatury citované stěžovatelkou ve třetí a čtvrté žalobní námitce.

47. Třetí žalobní námitka se týkala posouzení vytčených scén v kontextu celého pořadu a stěžovatelka odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu čj. 8 As 79/2010 – 84 a čj. 8 As 80/2011 – 82. Jak je patrné z výše uvedeného odůvodnění (viz odst. 31 a 32), městský soud nerozhodl v rozporu se zmiňovanými rozsudky Nejvyššího správního soudu, nebyl proto povinen se jimi výslovně zabývat. Krajský (městský) soud posuzuje zákonnost napadeného rozhodnutí zásadně v mezích žalobních bodů, případně přihlíží k určitým vadám z úřední povinnosti, není ale povinen vyjadřovat se ke každému rozsudku, na který žalobce odkáže.

48. V rámci vypořádání čtvrté žalobní námitky stěžovatelka odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2009, čj. 7 As 16/2009 – 82, v němž soud zdůraznil, že správní orgán je povinen uvést, které kritérium bylo pro uložení pokuty klíčové a v čem spatřuje jeho relevanci pro uložení pokuty. Městský soud uzavřel, že stěžovatelka vytkla nedostatky odůvodnění výše pokuty pouze obecně, aniž by upřesnila, co v úvaze žalované postrádá, nebo s čím konkrétně polemizuje. Tento závěr městského soudu odpovídá obsahu žaloby. Ve vztahu k této námitce proto nezbývá než připomenout rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 – 78, č. 2162/2011 Sb. NSS, podle kterého je žalobní bod způsobilý projednání v té míře obecnosti, v níž byl formulován.

Závěr a náklady řízení

49. Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek městského soudu nezákonným ani nepřezkoumatelným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

50. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. července 2015

JUDr. Jan Passer
předseda senátu